

Ég és föld ünnepe

Az ismeretlenség homálya fedi a világ keletkezése előtti s elmúlása utáni állapotot. A hívő ember teremtésről beszél s a végső beteljesedés állapotáról. A nem-hívők többnyire félretolják a kérdést mint távolit s ezért lényegtelen. Csak a haláluk közeledtével tör be az életükbe, riasztóan és elháríthatatlanul. Marad hát az emberi történelemnek a múltba vesző s az ismeretlen jövő felé tartó, végeláthatatlan, bár véges folyama. Emberek és birodalmak születnek és meghalnak: ami ma boldogító öröm vagy éppen kínzó gyötrelmek, az holnapra emlékké, regisztrálható eseménnyé, történéssé, történetté, történelemmé fakul.

Ennek a történelemnek része Jézus születése és halála. Nem tudjuk, hová helyezük el a történelem időtengelyén, hiszen nem ismerjük az előtte eltelt s utána hátralévő idő hosszát. Jelentőségét tekintve azonban egyértelműen meghatározó és megvilágító középpontja az egész történelemnek. Ami akkor történt, meghatározta az emberiség sorsát, Isten szabad, kegyelmi ajándékából, s ezzel sorsává lett az örökkévaló Istennek is.

A karácsony nem pusztán történelmi esemény, hanem az örökkévalóság betörése az időbe. Ahogyan a nagypéntek és a húsvét sem csupán a történelem egy darabkája: a feltámadt Krisztus kitör a történelemből, az örökkévalóságba. Jézus életéből tudjuk meg, hogy életünk: Istentől kapott ajándék, a minden képzeletet meghaladó beteljesedés ígéréssel. Az első karácsonyt, Jézus születését az emberi nyüzsgés szürkésege, sőt az ínség nyomorúsága borítaná be, ha nem ragyogna át rajta Mária és József emberi s a Szentháromság isteni szeretete és örömujjongása.

Világunk jelképe a betlehemi éjszaka. Lenn a földön: a kietlen sötétség, az emberi önzés hideg-rideg világa. Fenn az égen: az angyalok örömujjongása zengi szét a mindenségben Isten örömét.

Jézusnak, az Isten Fiának megszületésével „másállapotba” került az emberiség: Isten végérvényesen, visszavonhatatlanul és visszaverhetetlenül beléköltözött emberi világunkba, hogy isteni szeretetében részesítsen minket. Krisztusból tudjuk, hogy Isten: örök ünnepi öröm a szeretetben. Belőle tudjuk, hogy ennek meghívottjai vagyunk mindnyájan; hogy ünnep minden ember születése, ünnep az élete, ünnep még a halála is. Isten szeretetéből születik s beléje tart minden ember élete.

Az emberek többnyire csak a hétköznapokat ismerik. Pedig az ünnepek vezetnek el igazi magunkhoz, a teljességhez. Jézusban Isten ünnepe kezdődött meg a földön. Töredékesen, megzavarhatóan, visszautasítóan: fényessége talán csak mécsesfényekben, ritka, megihitt vagy megrendült pillanatokban fénylik fel itt a földön — győzelmes szeretetében Isten mégsem hagyja abba az ünneplést, s végleg felragyogtatja a világ Világosságát.